

“TAMAŞA BİRİNCİ NÖVBƏDƏ TAMAŞAÇIYA, İKİNCİ NÖVBƏDƏ TEATRA FAYDA VERMƏLİDİR”

“HEÇ VAXT ATAMIN KÖLGƏSİNDƏ GİZLƏNMƏDİM”

Ayla Osmanova: “Həyatı, mərdliyi, sözü deyib arxasında durmağı, azadlığı atamdan öyrənmişəm. O, mənə evdə yaxşı ata, teatrda yaxşı rejissor olub. Eyni teatrda 10 il işləsək də, heç vaxt “bu, mənim atamdır” deməmişəm”.

XANIM AYDIN

Teatr elə bir sənətdir ki, bütün zamanların fəvqündə dayanır. Dövrələr, maraqlar dəyişsə də, teatr aktuallığını itirmir. Onu maraqlı saxlayan isə əsərlərə quruluş verən rejissorlardır. Müsahibimiz Azərbaycan Dövlət Milli Gənc Tamaşaçılar Teatrının rejissoru Ayla Osmanovadır.

“ATAMA DEDİM Kİ, “MÜƏLLİM OL BİLMƏYƏCƏYƏM”

● **Atanız - Bəhram Osmanov rejissor, ananız universitetdə aktyorluq və rejissorluq üzrə pedaqoqdur. Yəni valideynlərinizdən biri bu sənətin praktikada, biri nəzəriyyədə fədaşısıdır. Bəs sizə kim dəstək oldu? Nə sizi məhz rejissor olmağa sövq etdi?**

● Mən azad ruhlu, azad fikirli mühitdə böyümüşəm. Uşaqlıqdan bu sənətin içindəyəm - həm anamla, həm atamla teatra, universitetə gedirdim. Bülbül adına Musiqi Məktəbində fortepiano ixtisası üzrə oxuyurdum. Atam “Taleyn qisməti” serialını çəkirdi, onda 3-cü sinifdə oxuyurdum. Məni də çəkdi. Anamı Məleykə Əsədova, atamı Ötkəm İskəndərov oynayırdı. Serialda çox məşhur aktyorlar vardı. Həyətdə uşaqlar deyirdi ki, “Ayla, səni televizorda gördük”, amma mənə adi gəlirdi. Amma elə o vaxtdan marağım yarandı. Amma atam bu sənətə gəlməyimə razı deyildi. Evdə tərbiyə belə idi: “Bacarırsansa, özün et”. Mən israrla rejissor olmaq istəyirdim. Atamı da anam birtəhər razı saldı. Amma bəlkə də atam məni bu sənətə buraxmaqla düşündü ki, özümü sınayacağam, alınmayacaq, sınıb gedəcəyəm. Anam isə hər zaman yanımda oldu, “Get, mən sənin yanındayam”, - dedi.

● **Teatra gəlişiniz necə baş verdi?**

● Sonuncu kursda oxuyurdum. Teatrın direktoru Mübariz müəllim mənə dedi ki,

“bir əsər gətir, işləyək”. Atam isə dedi: “O, magistraturaya hazırlaşır, müəllim olacaq”. Mən magistraturaya qəbul oldum, amma Mübariz müəllim yenə dedi ki, bizə ikinci rejissor lazımdır. Londondan bir rejissor gəlmişdi, trilogiya qururdular: “Konnemara da bir kəllə”, “Yalnız qəlb” və “Gözəllik kraliçası”. Mən “Kraliçanı” qurdum, işi üç aya bitirdik. Sonra mənə dedilər ki, Prezidentin sərəncamı ilə narkomaniya əleyhinə “Ağ ölüm” tamaşası hazırlanacaq və bu tamaşanı qurmalıyam. 21 yaşım var idi. Bölgü oldu, tamaşada Xalq artisti Nübar Novruzova oynayacaqdı. Tamaşamız uğurlu alındı və bu günə qədər repertuardadır. O tamaşa mənim üçün həm sınaq, həm də dönüş nöqtəsi oldu. Onda anladım ki, bu sənəti sevirəm. Atama dedim ki, “müəllim ola bilməyəcəyəm”.

“HEÇ VAXT “BU, MƏNİM ATAMDIR” DEMƏMİŞƏM”

● **Atanızdan nə öyrənmişiniz?**

● Həyatı, mərdliyi, sözü deyib arxasında durmağı, azadlığı ondan öyrənmişəm. O, mənə evdə yaxşı ata, teatrda yaxşı rejissor olub. Eyni teatrda 10 il işləsək də, heç vaxt “bu, mənim atamdır” deməmişəm. Həmişə özüm olmağa çalışmışam. Atamın kölgəsində qalmaq istəməmişəm, öz yolumu cizmaq istəmişəm. O, mənə heç vaxt güzəşt etməyib, başqalarına yol açıb, amma mənə yox. O vaxt inciyirdim, amma indi başa düşürəm ki, düz edib.

● **Sizcə, atanızın ən uğurlu tamaşası hansıdır?**

● Lars Nurenin “Müharibə” əsəri əsasında “Mən gəldim, qızlar” tamaşası mənim üçün çox gözəldir. Bir də “Sehrbazlar dərəsi”ni çox sevirəm. Adətən tamaşanı ikinci dəfə izləmirəm, amma bu tamaşa sanki məni səsləyir. Hər dəfə baxanda başqa bir gözəllik tapıram. Hesab

edirəm ki, bu tamaşa Bəhram Osmanovun ən yaxşı tamaşası, sanki həm də ikinci baharıdır.

● **Tamaşa quranda atanızla məsləhət-ləşirsiniz?**

● Xeyr. Sadəcə deyirəm ki, filan tamaşanı qurmaq istəyirəm, o da cavab verir: “Get, qur”. Ümumiyyətlə, biz bu haqda müzakirə aparmırıq.

“MƏNİM ÜÇÜN O, ƏN BÖYÜK MÜKAFAT İDİ”

● **Hazır tamaşalarınıza baxanda irad tuturmu?**

● Yox. Xoşuna gələndə sadəcə “bunu necə qurmusan?!” deyir. Məni heç vaxt tərifi-ləmir, amma başqalarının yanında haqqında yaxşı sözlər deyir. Pərvin Nürəliyevanın “Mən öləndə ağlama” əsəri əsasında qurduğum tamaşaya baxandan sonra bir çox yazıçılar və rejissorlarla görüşmüşdü. Oradan mənə zəng edib dedi: “Ayla, çox sağ ol! Sənin sayəndə bu gün mənə çox gözəl sözlər deyirlər!” Bu, mənim üçün ən böyük mükafat idi.

● **Hansı rejissorların işini bəyənirsiniz?**

● Bizdə həm köhnə, həm də yeni nəsildən çox az rejissor var. Nicat Kazımovun “Şah Abbas Nəmə” tamaşası məni çox təsir-ləndirdi. Pantomim Teatrından Ceyhun Dadaşovun işlərini də bəyənirəm.

● **Qadın və kişi rejissorlar arasında fərq varmı?**

● Gender ayrı-seçkiliyi bizdə köklərdən gəlir. “Qadınan rəhbər, idarəçi olmaz”, deyirlər. Amma hər şeyi qadın idarə etmirmi? Hər bir uğurlu kişinin arxasında da qadın faktoru dayanmırmı? Qadınlar emosional olur, bəlkə də, ona görə belə deyirlər. Amma Cənnət Səlimovanın adı bu suala ən gözəl cavabdır!

“DRAMATİK TAMAŞALARDAN HƏLƏ Kİ, ZÖVQ ALA BİLMİRƏM”

● **Tamaşaçı nə istəyir, sizcə?**

● Tamaşaçı səmimiyyət istəyir.

Həmişə aktyorlara deyirəm:

“Ürəyinizi söndürüb səhnəyə çıxmayın, ürəklə oynayın!”

● **Daha çox uşaq tamaşaları qurursunuz. Böyüklər üçün niyə müraciət etmirsiniz?**

● Dramatik tamaşalardan hələ ki, zövq ala bilmirəm. Fikirləşirəm ki, bunu daha böyük yaşlarımda da edə bilərəm.

● **“Büllur başmaq” tamaşasında nə fərqli olacaq?**

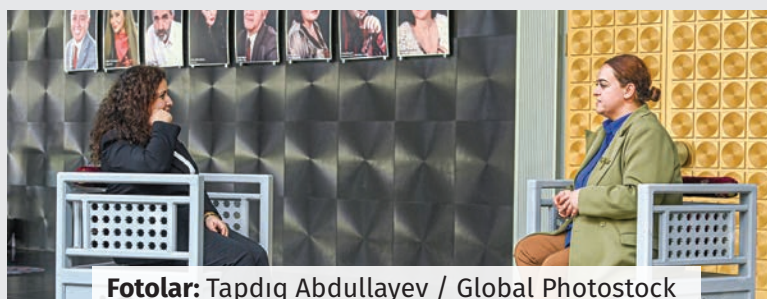
● “Küllücə” obrazını xarakter kimi təqdim etmək istəyirəm. Əzilmiş, sınımış qız yox, güclü və öz sözünü deyən bir obraz olacaq.

● **Bu gün teatrlarda nə çatmır, sizcə?**

● Tamaşa xətrinə tamaşa qoymaq olmaz. Yeni baxış, müasir yanaşma lazımdır. Tamaşa birinci növbədə tamaşaçıya, ikinci növbədə teatra fayda verməlidir.

● **Yaradıcılıqla ailə həyatını uzlaşdırmaq çətin deyil ki?**

● Yoldaşım da teatrda səs rejissorudur. Əgər arxanda anlayışlı bir həyat yoldaşı və sənə dayaq duran ailə varsa, heç nə çətin deyil. Mən böyük bir ailəyə gələn getmişəm, onlar mənə çox dəstək olurlar. Əgər bu gün işimin qulpundan yapışırsansa, bilirəm ki, uşaqlarım etibarlı əllərdədir. Ailə mənim üçün hər şeydir.

Fotolar: Tapdıq Abdullayev / Global Photostock